

Altijd buiten en goed met iedereen

Het verhaal van Peter Meerwijk (1942) en Mijntje Meerwijk-van Beek (1945), september 2019.

Echte Austerlitzers

“Wij zijn echte Austerlitzers”, vertellen ze trots. We zijn hier geboren, bedoelen ze daarmee. De vader van Peter kwam uit Zeist, zijn moeder uit Austerlitz, de vader van Mijntje uit Heihuis, Doorn en haar moeder uit Scherpenzeel. Ze leerden elkaar kennen via de zus van Peter, dat was een vriendinnetje van Mijntje. “Ja, en dan gaat dat zo”. In de gezellige woonkamer van hun jaren ‘30 huis aan de Oude Postweg vertellen ze over hun leven.

Jeugd

Zoals veel Austerlitzse jongens had Peter al vroeg een bijnaam, ‘Merel’. Zijn vader werd ook zo genoemd, Peter heeft geen idee waar die naam vandaan kwam. “Het was niet dat hij mooi kon fluiten of zo. Zingen kon hij wel, vooral als hij uit het café kwam”, vertelt hij met pretoogjes. Ook hun oudste zoon Remco werd in het begin Merel genoemd, maar dat veranderde later in ‘Pino’.

De jonge Peter was het liefst buiten, voetballen was favoriet. Tegenover de Waterlooweg, waar nu het bos van Staatsbosbeheer is, was een zandvlakte met grote beuken aan de rand. Elke avond gingen ze daar balletje trappen, o.a. met Puck (die eigenlijk Hans heet) Steenhuizen. “Als je jong bent, barst je van de energie. De familie Dijkhorst woonde helemaal aan het eind van de Oud Postweg en zij hadden een echte leren bal, die gingen we dan ophalen. Zoon Kobus Dijkhorst deed niet mee, die zat boven te leren, want hij ging als één van de weinigen naar de HBS.”

Het gebied aan de zuidkant van de Waterlooweg was van de familie De Beaufort, eigenlijk mochten ze daar niet komen. Net als bij het vennetje op Heidestein, dat was erg geliefd om te zwemmen en ‘s winters kon je er schaatsen. Peter: “Ik kon goed schaatsen, ik kon zelfs achteruit. En dan gingen we met zijn allen *sliertje maken*. Over het landgoed liep een treintje, en met die karretjes maakten we af en toe een ritje. Stiekem natuurlijk.” Er wordt verteld dat jongeren buiten Austerlitz een beetje bang voor de ‘Ouwe Kampers’ waren, dat je ze beter niet kon tegenkomen. Peter kan zich er niks bij voorstellen, vooral met andere jongens uit Driebergen konden ze het prima vinden.

De meisjes speelden minder vaak buiten, maar als het spelletje portemonneetje-trekken ter sprake komt, veert Mijntje op. “Ja dat was leuk, dat hebben we vaak gedaan.” Vooral het pad langs het ‘Eiken Stikje’ - het stuk bos achter het Maarnse Fietspad bij kruising Oude Postweg/Hubertweg - was favoriet. Niet alle volwassenen waren blij met de spelende jeugd. Mijntje: “We gingen koppeltjeduiken over het hekje van opoe Kraai, daar kon je goed aan hangen. Maar opoe smeerde schoensmeer op het hekje, zodat we helemaal smerig werden. En op weg van school naar huis, duwden wij meiden elkaar op de hoek van de Oude Postweg met de Weideweg in de heg van tante Fietje (Koudijs-van Ginkel), die kwam dan boos naar buiten stormen.”

Aan het werk

Zoals de meeste jongeren in die tijd, gingen zowel Peter als Mijntje vroeg van school om te gaan werken. Peter ging als 14-jarige jongen in de leer als smid, eerst bij een bedrijf op de Traaij en later in Soesterberg. Hij ging daarbij wel naar de avondschool. “Austerlitzse jongens werden bouwvakker, dat was gewoon zo, daar dacht je verder niet over na.” Eens had hij een

klus op vliegveld Soesterberg, dat toen nog volop in gebruik was. Zo jong als hij was, moest hij op een dag de grote, ijzeren deuren van de hangars afhangen. Dat was een hele klus. De controle wie er in en uit het vliegveld ging was streng, daarom had het personeel een stempelkaart. Daarmee werd gecontroleerd of er 's avonds niemand achterbleef. "Op een dag zat Gertie Koudijs aan de poort. Fiets maar door, zei die. Maar toen kwam 's avonds de beveiliging van het vliegveld bij ons thuis, om te kijken of ik wel echt vertrokken was."

In de jaren '80 ging het slecht in de bouw. Via Marius Grondelle kreeg hij een baan bij drukkerij Correct in Zeist. "Marius was daar chef, hij heeft wel een stuk of 10 dorpsgenoten aan een baan geholpen. We kenden elkaar allemaal van de voetbal, je helpt elkaar."

Mijntje werkte bij de VEGÉ, een kruidenierswinkel, daarna als kinderverzorgster. Toen ze lichamelijke klachten kreeg, volgde ze bij Ensaid een opleiding tot coupeuse. Daarna gaf ze zelf ook naailes. Mijntje stopte met werken toen de kinderen kwamen, dat was in die tijd ook gewoon.

Woningnood

Peter en Mijntje trouwden in 1965. De meeste mensen in het dorp huurden een huis, veel daarvan waren ook bezit van de familie De Beaufort. Er waren een paar Austerlitzse families die grond hadden, zoals de familie Van Soesbergen en Van Ginkel, maar die grond werd vooral als bouwland gebruikt, voor aardappelen, tarwe, bieten, mais. Peter: "Het was toen ook al moeilijk om een huis te kopen, je moest je eigen geld meebrengen en de banken deden lastig. Wij hebben de eerste jaren de hypotheek aan de verkoper betaald. Toen die overleed, wilden de erven geld zien en hebben we alsnog een bank gevonden die een hypotheek gaf." In afwachting van de verbouwing van het huis woonden ze de eerste maanden in bij Peter's oma Zuidema. Mijntje: "Dat was klein en heel erg koud."

Ze zijn altijd in hetzelfde huis blijven wonen, waar ze lief en leed met elkaar delen. In de loop der jaren heeft Peter het verder verbouwd en als ze het voor het zeggen hebben, blijven ze er de rest van hun leven wonen. Zoals ze zelf zeggen: "Wij zijn goed met iedereen en hoewel er veel mensen wegvallen is Austerlitz ons thuis."